

14

– Ако смееш, хвърли си ризата пред нея! Ами хилядите змии, които вървят подирей?

– Не искам да знам! Само да ми паднат безценните камъни в ръцете! – извика ^{дръзкия} ~~смелият~~ юноша и дръпна кафявото си калпаче над дясната вежда.

– И какво ще сториш с тия камъни? – се разнесе тих глас зад него.

Момчетата се извърнаха, впиха очи в благообразния, непознат момък. Замълчаха, изпълнени с недоверие и боязън. След това юношата каза тихо:

– Ще откупя брата си, който е роб у латините.

– Не върнаха ли латините всички роби, в замяна на техните?

– Не са. Защото у нас има още роби, които не са освободени. Хе – оня там, макар и да не носи вече верига на шията си, още е роб. Варди пчелите на севаста.

Момчето забеляза бързия блясък, който прекоси кротките очи на непознатия и се поизплаши от думите му.

– Той... нашият севаст е много добър човек. Намали цената на солта с три аспри и...

– Какво? С колко аспри?

Гневът, който избликна в гласа на момъка бе толкова явен, че момчето не посмя да отвърне. Огледа се смутено наоколо си, наведе очи, Всички деца се сгушиха, неспокойни, изтръпнали. Кой беше този човек?

Клепалото на манастирската църква отново заби, тълпата се раздвижи по посока на оградата, повлече всички със себе си. Как се зароди мълвата, от къде избликна първия шепот – не се разбра. Но изведнъж всички почнаха да се блъскат и натискат около едно място. Отначало несмело, после все по-буйно се разнесоха викове:

– Царят!

– Не... Не е той...